

גבולות וביטחון

הממשלה החדשה לא חיסלה את המילכוד המדיני-ביטחוני המסוכן שיצרה הממשלה הקודמת - ונדמה שהיא אף גורמת את הגברתו

סידורי אנוני-ביטחון

זאב ז'בוטינסקי, שמשום-מה נעשה פופולרי באחרונה). ישראל חייבת לטעון שמאמציה, גם המידיים, אינם מכוונים, חלילה, לביטחונה, אלא למען "השלום". זהו בעייה סמאנטית גרידא, ואין כל קושי להתגבר עליה. כל שנחוץ הוא ליטול את כל המרכיבים הראשיים של "הביטחון" ולהכניסם לרשימת "מרכיביה שלום" — כראשה. רק אישם מתח"ת, במיקום וכסדר-פנימי כדשהם, יש לשבץ את המרכיבים האחרים: גבולות פתוחים, יח"ס פים דיפלומטיים ומיסחריים מזאים, חופשי תנועה באוויר, ביבשה וכים וכל כיוכו'. אולם קרה ההיפך: בחשימת "מרכיביה שלום" מטיי-עים התנאים האחרונים בילבד ואילו דרישות הביטחון אינן נזכרות בה כלל. לכן, נשקפת אפשרות סבירה ביותר, שאם אומנם המטרה המיידית התמעשת שלקראתה אנו אמורים לחתור היא אומנם "השלום", או אישה יודחק דרישות הביטחון?

כדי להעמיד נקודה זו על מלוא משמעותיה הסיי-כונים הטמונים בה — בהנחה המובנת-מאלית, שסוברים כי פוטנציאל-האיום הערבי ימשיך להתקיים בכל מיקרה, בעתיד הנראה-לעין — נגיה כי סאדאת תודיע על הסכמתה המוחלטת של הערבים לכל "מרכיבי-

שריחוץ או שריביטחון של ישראל, ורק ימשיך את פיתוחו לאורך אותו קורהיגיון, עד שלפתע יתברר כי אנשים טובים אלה תקעו אותנו ב' בוך נורא ואנו מנועים מכל התנגדות יעירה,

מאת

בנימין עמידרור

כמו כל מאמרו של הפרשן הצבאי של "העולם הזה", מבטא גם זה את השקפתו האישית של הכותב, ומתפר-סם כתרומה לוויוכוח הציבורי.

משום שברור כי שר יהודי איננו יכול להעלות, אלא רעיונות טובים לישראל.

שלום לחוד, ביטחון לחוד

ה שגיאה העקרונית והחמורה ביותר, מבחינת הביטחון-הצבאי הלאומי, היא היחס שנקבע בין תחום זה ובין "השלום". עקרונית וגם עניינית, הביטחון קודם לשלום; ואין זו שאלה של אידאולוגיה, אלא עובדת-חיים: בביטחון בלא שלום, חיינו עד עתה ונוכל להיות גם הלאה, טוב או רע. אבל שלום בלא ביטחון פירושו חיים בצל סכנת-השמד מתמדת, כי כזו תהיה תוצאתה הבלתי-נמנעת של כל מלחמה, אם תפרוץ או.

לכן, מותר להציג את השלום כשאיפה המעשית של מדינותנו רק אם מאמינים שהוא יחסל, טוטאלית וללא שיבה, את עצם סכנת היווצרותו של איום ערבי צבאי על ישראל. ולא, השוב ומשמעותי השלום רק כל עוד — ובמידה שהוא משרת את ביטחון ישראל המחוקק. אולם מסתבר כי כללי המשחק הישראלי-ערבי-אמרי-קאי הם כאלה, שאין ניתן לשים את האמת הזו, על השולחן בקערות מלאות" (אם יתר גם לי לצטט את

כ בר לאחר ניתוח ראשוני ושיטתי, אי-אפשר שלא לתמוה כיצד זכתה אותה מערכת מפוקפקת של קונצים, התחכמות-של-רגע וחצי-אמצעים, המכונה ב' ז'ארגון המשא-המתן באזרנו, "סידורי-ביטחון עבור ישראל", בשם זה מחייב וכבד-מישקל. התשובה בודאי מרכבת, משום שלא נוכל למצוה בהנחה הפשוטה, שמציעי "הרעיונות", מאשריהם ומיישמהם, כולם כורים או שונאי-ישראל מובהקים. שהרי מדובר באנשים שניהלו במשך זמן ממושך את ממשלת ישראל וביטחונה, ובנושי-אים ובכירים אחרים בממשלת ארצות-הברית.

אולי בהשפעת העובדה ששדה-המערכה הקובע — לפחות עברנו — הוא דעת-הקהל הממשלה (במובן הרחב) האמריקאיים, קרה שהשאלות המרכזיות הבעיות החיוניות והמורכבות נתגלמו בצורת דוגמות, או "סמלים" — רעיונות פשוטים, מוגדרים מאד, משכים את העין, קלים ונחמים להבנה, להצגה או ל"דיון" באמצע-ההתיק-שורת ואף ל"ניתוח" של פרשנים ומחמחים, בלא או עם מרכאות כפולות. מכאן קצה הדרך לכן, שרברים שוליים או איושתי הברקת-רגע, הפסד צירי-גורל ואבני-יסוד של הסדרים-מוצעים ופיתרונות מופרחים.

הסכנה השנייה-בחימתה לנו היא, שלא נשכיל להתבין מהי הרעה שטמונה לנו בחובם של דבר-טיפלות הצץ

הפחתת העוצמה הצבאית הערבית חשובה יותר מחוזה-שלום

ועולת, או הנוקת-פיתרון מפתח, מפני שניתן להיאחז בה, לצאת מהסתבכות מביכה מסויימת שנקלענו אליה מפני תימרון וריו של היריב, או מטיפשות, אך חמורה ממנה הסכנה, שאנו עצמנו נססק את הרעיונות אשר אחרי-כך יצמחו ויעשו "סידורי-ביטחון".

כאן אנו צפויים להיכנס למילכוד מושגים: מנישהו יטול רעיון שהעיקר, במשקל, ראשי-מבושלה,

תחנות-המעקב הן פסוק ישראל' שכולו שלילה מבחינה ישראלית

השלום" ושכיום דורשת ישראל, כהופעתם במיסמך הקובע, הוא זה שהגיש יגאל אלון להנרי קיסינג'י ב-1975.

כפי שמתאר תסריט, "מילחמת חייטן השנייה" (העולם הזה 2082), אומנם הוגשמו כל המרכיבים הללו, "השלום" מלא שדר בין ישראל לערב — בלא שתחבר תזה ותחשיב את ישראל או הרעיל לה, כאשר התממש האיום הצבאי הערבי, ויצא מן הכוח אל הפועל. אין בכך כל חידוש.